

LIBRIS

We know
books

FOCUL CARE NE UNEȘTE

**SERIA „ELEMENTE”, VOLUMUL 2,
DE BRITAINY C. CHERRY**

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
CARMEN-IULIA BOURCEANU

 LIBREX

București, 2023

Alyssa

Băiatul cu hanorac roșu se tot uita la mine, din rândul de la casa de marcat.

Îl văzusem de multe ori, inclusiv ceva mai devreme, în dimineața aceea de luni. În fiecare zi, el și prietenii lui se întâlneau pe alea din spatele băcăniei unde lucram. Îi vedeam când mă puneă șeful să îndoii cutiile de carton și să le arunc afară.

Băiatul cu hanorac roșu și prietenii lui își făceau veacul pe-acolo în fiecare zi. Făceau mult zgomot, fumau și înjurau de mama focului. El ieșea în evidență, pentru că toți ceilalți râdeau și zâmbeau, însă el părea mut, ca și când mintea îi zbura undeva, departe. Buzele abia dacă-i schițau un zâmbet; mă întreb dacă știa să zâmbească. Poate că era o persoană care pur și simplu exista, nu trăia.

Uneori ni se întâlneau privirile și întotdeauna eu mă uitam repede în altă parte.

Îmi venea greu să mă uit în ochii lui ca de caramel, deoarece arătau mai triști decât ai altor tipi de vârsta lui. Avea pungi mari, vineții sub ochi, pe lângă riduri, dar cu toate astea, era plăcut. Un băiat chipeș, obosit. Nimeni n-ar trebui să arate așa de obosit și de frumos, în același timp. Cu toată tinerețea lui, aș fi zis că trăise deja o sută de ani de chin. Se vedea după postura lui că trecuse prin chestii personale mai dramatice decât majoritatea: ținea umerii aplecați, spatele nu-l avea niciodată drept.

Însă nu arăta complet învins.

Părul negru, de lungime medie, îi stătea mereu bine. Întotdeauna. Uneori scotea un pieptăn mic pe care și-l trecea prin pletele buclate, în stilul modei anilor '50 și

al filmului american *Grease*¹. Purta mereu același gen de haine: un tricou alb, simplu, sau unul negru și uneori hanoracul roșu. Blugii erau tot timpul negri, la fel pantofii, la care avea șireturi albe. Nu știu de ce, dar, chiar dacă ținutele lui erau simple, îmi dădeau fiori.

I-am remarcat și mâinile. Le ținea mereu ocupate cu o brichetă, pe care o pornea și o oprea întruna. Nici nu știu dacă își dădea seama că face asta. Era ca și când flacăra țâșnită din brichetă era o parte din existența lui.

Avea o expresie plictisită, ochii oboșiți, o tunsoare perfectă și o brichetă în mână.

Ce fel de nume s-ar potrivi unul astfel de tip?

Poate Hunter. Suna ca apelativul unui băiat rău – cum era, presupun. Sau Gus. Gus, cu părul lins. Alunecosul de Gus. Sau Mikey – pentru că suna dulce, adică exact opusul a ceea ce părea să fie, și îmi plăceau lucrurile de acest gen.

Însă numele lui nu contează acum.

Ce contează e că tocmai se postase în fața mea. Mai expresiv ca niciodată, altfel decât îl văzusem pe alee. Era roșu ca racul la față și își făcea de lucru cu degetele, la coada de la casa mea de marcat din băcănie. Avea în privire o expresie evidentă de jenă, când scana în mod repetat cardul de ajutor alimentar. De fiecare dată, la casă, era refuzat. *Fonduri insuficiente*. Cu fiecare nouă încercare, se întuneca la față. *Fonduri insuficiente*. Își mușcă buza de jos, murmurând, ca pentru sine:

— Nu pricep.

— Dacă vreți, pot încerca de pe terminalul meu. Uneori aparatele alea au probleme, m-am oferit eu zâmbind, însă el nu a zâmbit.

1 Celebrul film american din 1978 *Grease* poartă numele de la cuvântul „greaser”, care s-ar traduce ca „unsuros, alunecos, dat cu ulei”. *Greaser*-i erau tinerii din anii '50 care adeseori purtau părul uns cu o soluție care îl făcea să stea lipit de cap, pe spate și să capete o nuanță mai închisă la culoare. Filmul *Grease* are la bază piesa de teatru muzicală cu același titlu, jucată pentru prima oară în 1971. În film joacă și cântă celebrii actori Olivia Newton-John și John Travolta (n. red.).

Avea chipul brăzdat de riduri dure, înghețate. Sprâncenele îi erau zburlete sub mimica agresivă, însă mi-a întins cardul. L-am trecut prin aparat și m-am încruntat. *Fonduri insuficiente.*

— Zice că nu-s destui bani pe card.

— Mersi, asta văzusem mai devreme, a mormăit el.

Grosolan.

Apoi a pufnit, cu pieptul agitat, adăugând:

— Ce prostie! Noi am primit chiar ieri bani pe el.

Care „noi”? *Nu e treaba ta, Alyssa*, mi-am zis în gând.

— Mai aveți alt card să încercăm?

— Dac-aș fi avut alt card, nu crezi că l-aș fi încercat? s-a răstit la mine, făcându-mă să tresar.

Hunter, sigur îl chema Hunter. Băiatul rău și urâcios, Hunter. Sau poate Travis. Am citit o carte cândva, cu un personaj pe nume Travis, care era un tip foarte rău. Atât de rău, încât a trebuit să închid cartea ca să nu mă înroșesc la față și să nu țip, în același timp.

Băiatul a tras aer în piept, s-a uitat la coada de oameni formată în spatele lui, apoi mi-a susținut privirea:

— Îmi pare rău, n-am vrut să ridic vocea.

— E în regulă, i-am răspuns.

— Nu, nu este. Îmi cer scuze. Pot să las chestiile astea aici o clipă? Trebuie s-o sun pe mama.

— Da, sigur. O să anulez bonul deocamdată, apoi putem să trecem produsele din nou, după ce se clarifică situația. Nu vă îngrijorați.

A dat să schițeze un zâmbet și eu am fost cât pe ce să mă pierd cu firea. Nu știam că îi poate să facă asta, *cât pe ce*. Poate că a fost doar o mică grimasă, însă când își curba puțin buzele, arăta foarte bine. Cu siguranță nu avea obiceiul să zâmbească foarte des.

Când s-a retras într-o parte și a sunat-o pe mama lui, m-am străduit cât am putut să nu trag cu urechea la conversație. Am preluat clienții următori, dar auzul și vederea mea se încâpățâneau să revină la el.

— Mamă, ca idee, mă simt ca un tâmpit. Am dat cu cardul și e refuzat. Știu PIN-ul. L-am tastat. Ai folosit cardul ieri? Unde, ce ai cumpărat?

În timp ce i se răspundea, și-a îndepărtat telefonul de față, a dat ochii peste cap, apoi l-a apropiat iar de ureche, strigând:

— Cum adică ai cumpărat 32 de navete de Coca-Cola? Ce naiba facem cu atâtea navete de Cola?

Toată lumea din magazin s-a întors spre el. S-a uitat la mine și expresia de jenă i-a revenit. Am zâmbit. S-a încruntat. Cumplit de arătos. S-a răsucit ușor cu spatele la mine și a revenit la conversația lui, adăugând:

— Și ce mai mâncăm luna viitoare? Da, iau banii mâine, dar nu-i destul – nu. Nu vreau să mă împrumut iar de la Kellan. Mamă, nu mă întrerupe! Ascultă! Am de plătit chiria. Nu mai am cum...

O scurtă pauză.

— Mamă, taci naibii din gură, ok? Ai cheltuit banii noștri de mâncare pe Cola!

A urmat o pauză scurtă, apoi niște mișcări agitate din brațe, făcute la nervi:

— *Nu! Nu-mi pasă dacă era Cola light sau Cola fără zahăr!*

A oftat, trecându-și mâna prin păr. A lăsat telefonul pe jos câteva clipe, a închis ochii și a inspirat adânc de câteva ori. Apoi a luat din nou telefonul:

— E în ordine, să văd ce pot să fac. Nu te îngrijora, bine? Văd eu cum fac. Închid acum. Nu, nu sunt supărat, mamă. Da, sunt sigur. Doar închid. Da, știu. E în regulă. Nu sunt nervos, ok? Îmi pare rău că am țipat. Scuze, nu-s supărat.

Vocea lui a devenit din ce în ce mai șoptită, dar nu mă puteam abține să nu ascult.

— Îmi cer scuze.

Când a revenit în fața mea, încheiasem treaba cu ultimul client de la rând. Băiatul a ridicat din umărul stâng și s-a apropiat, frecându-se la ceafă:

— Nu cred că pot lua astea azi. Îmi pare rău. Pot să duc produsele la loc la raft. Scuze, scuze, își tot cerea el scuze.

Mi s-a strâns stomacul.

— E în regulă, serios. Mă descurc. Oricum ies din tură acum. Le pun eu pe toate la loc.

S-a încruntat din nou. Aș fi vrut să nu mai facă asta.

— Bine, scuze.

Aș fi vrut să termine și cu cerut scuze întruna.

Când a plecat, m-am uitat în pungile de cumpărături. Mi s-a rupt sufletul când am văzut produsele. Ar fi fost un total de 11 dolari, iar el nu și-a permis nici atât. Tăieței ramen, cereale, lapte, unt de arahide și o franzelă – strictul necesar. Lucruri la care nici nu te gândești când le cumperi.

Nu știi niciodată cât de bine o duci, până nu vezi pe cineva care se descurcă mai greu decât tine.

— Hei! am strigat după el în parcare. Hei, ai uitat astea!

S-a răsucit ușor spre mine și a mijit ochii, confuz.

Am întins punga spre el și i-am explicat:

— Pungile tale! Le-ai uitat.

— Ai putea să-ți pierzi locul de muncă.

— Poftim?

— Pentru că ai furat alimente, a zis.

Am ezitat pe moment, puțin năucă, de ce primul lui gând a fost că am furat produsele.

— Nu le-am furat, am plătit pentru ele.

M-a privit uimit.

— De ce ai face asta? Nici măcar nu mă cunoști.

— Știi că încerci să ai grijă de mama ta.

S-a prins cu degetele de nas, clătînând din cap de câteva ori.

— O să-ți restitui banii.

— Nu, nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, am scuturat din cap. Nu-i mare lucru.

Și-a mușcat buza de jos și și-a trecut mâna peste ochi.

— O să-ți dau banii înapoi. Dar... mulțumesc, mulțumesc. Ă...

Privirea i-a coborât spre pieptul meu și, preț de o secundă, m-am simțit jenată, până mi-am dat seama că se uita la numele trecut pe ecusonul meu.

A reluat:

— Mulțumesc, Alyssa.

— Cu plăcere.

S-a întors și a dat să plece.

Am strigat în urma lui, aproape bâlbâindu-mă:

— Dar tu?

— Ce-i cu mine? a întrebat, întorcând doar fața spre mine, fără să se oprească din mers.

— Cum te cheamă?

Hunter?

Gus?

Travis?

Mikey?!

Cu siguranță putea fi un *Mikey*.

— Logan, mi-a răspuns și a continuat să se îndepărteze.

Nici nu s-a mai uitat înapoi. Mi-am prins gulerul cămășii cu dinții și am început să-l molfăi; era un obicei prost, pentru care mă certa mereu mama, dar acum ea nu era de față, iar eu simțeam fluturi în stomac.

Logan.

Arăta ca Logan, dacă mă gândesc mai bine.

Peste câteva zile a revenit, ca să-mi dea banii înapoi. Apoi, a început să apară săptămânal ca să ia o pâine sau niște tăieței ramen, sau un pachet de gumă. Întotdeauna se așeza la casa mea de marcat. La un moment dat, Logan și cu mine am început să vorbim în timp ce scanam produsele. Am aflat că fratele lui vitreg era iubitul surorii mele și erau împreună de mult. Odată, aproape a zâmbit. Altă dată, jur că a râs chiar. Am devenit amici, într-un fel, pornind de la mici schimburi de cuvinte până am ajuns la conversații mai ample.

Când plecam de la serviciu, mă aștepta pe bordura de lângă parcare și continuam să vorbim.

Sub soarele arzător, pielea ni se bronza amândurora. În fiecare seară ne despărțeam la lumina stelelor.

Îmi întâlnisem cel mai bun prieten la coada de la băcănie.

Iar viața mea n-avea să mai fie la fel din acea zi.

Logan

După doi ani, șapte iubite, doi prieteni, nouă despărțiri și o prietenie puternică.

Urmărisem un documentar despre plăcinte.

Petrecusem două ore din viață în fața unui televizor minuscul, vizionând un DVD împrumutat de la bibliotecă despre istoria plăcintei. Se pare că plăcinta exista încă de pe vremea vechilor egipteni. Prima plăcintă atestată documentar a fost creată de romani; făceau o plăcintă din brânză de capră și miere, cu crustă de secară. Sună efectiv dezagustător, dar nu știu cum, la finalul documentarului, nu voiam decât să mănânc afurisita aia de plăcintă.

Nu eram mare amator de plăcintă, prefer prăjiturile cu cremă, dar, în acel moment, nu-mi trecea prin cap decât ce gust ar avea coaja sfărâmicioasă.

În plus, aveam tot ce-mi trebuia ca să urc la apartamentul nostru și să fac plăcinta. Singurul lucru care-mi stătea în cale era Shay, acum fosta mea iubită, și-mi petrecusem ultimele ore dându-i semnale confuze.

Nu mă pricepeam să mă despart de fete. În general le trimiteam un sms simplu: „Nu merge, scuze”, sau un apel de cinci secunde, ca s-o rup cu ele, dar cu ea nu puteam așa, pentru că Alyssa îmi spusese că era cel mai urât lucru să te desparți de cineva prin telefon.

Așa că m-am întâlnit cu Shay în persoană. Proastă idee!

Shay, Shay, Shay! Aș fi vrut să nu fi simțit nevoia să fac sex cu ea în noaptea aceea – lucru care s-a întâmplat. De trei ori. *După* ce m-am despărțit de ea. Dar acum trecuse de ora unu noaptea și...

Nu voia să plece.

Și nici nu se mai oprea din vorbit.

Stăteam amândoi în fața blocului meu, iar ploaia rece răpăia în jur. Nu voiam decât să mă întorc în dormitor și

să mă relaxez puțin. Ceream prea mult? Să fumez puțină iarbă, să încep să urmăresc un alt documentar și să fac o plăcintă sau vreo cinci.

Voiam să fiu singur. Nimănui nu-i plăcea să fie singur mai mult decât îmi plăcea mie.

Mi-am auzit telefonul bipăind de la un mesaj și am văzut numele Alyssei pe ecran, ca expeditor.

Alyssa: Ai făcut ce trebuia?

Am pufnit în sinea mea, știind că se referea la despărțirea de Shay.

Eu: Da.

Am urmărit cele trei puncte pe telefon, așteptând să văd replica Alyssei.

Alyssa: Dar nu te-ai culcat cu ea, nu?

Alte puncte.

Alyssa: Oh, Doamne, te-ai culcat cu ea, așa-i?

Tot mai multe puncte de mesaj în curs de scriere.

Alyssa: Dai SEMNALE CONFUZE!

Nu m-am putut abține să nu chicotesc, pentru că mă cunoștea mai bine ca oricine. Eu și Alyssa eram cei mai buni prieteni de doi ani și eram complet diferiți. Sora ei mai mare era iubita fratelui meu, Kellan, și la început eu și Alyssa eram convingși că nu avem nimic în comun. Ea mergea liniștită la biserică, în timp ce eu fumam marijuana la colț. Ea credea în Dumnezeu, în vreme ce eu mă lăsam în voia demonilor. Ea avea un viitor, pe când eu păream cumva blocat în trecut.

Dar aveam anumite puncte în comun, care făceau ca legătura noastră să aibă sens. Mama ei abia dacă o înghițea; mama mea mă detesta. Tatăl ei era un nenorocit; tatăl meu era dracul gol.

Când ne-am dat seama de micile detalii pe care le avem în comun, am petrecut mai mult timp împreună, apropiindu-ne cu fiecare zi.

Era cea mai bună prietenă a mea și-mi lumina zilele cele mai urâte.

Eu: M-am culcat cu ea o dată.

LBDIS

Alyssa: De două ori.

Eu: Mda, de două ori.

Alyssa: DE TREI ORI, LOGAN?! Oh, Doamne!

— Cu cine vorbești? scânci Shay, făcându-mă să ridic privirea din telefon. Cine ar putea fi mai important decât ce discutăm acum?

— Alyssa, am răspuns sec.

— O, Doamne! Serios? Nu se mai satură de tine, nu-i așa? s-a plâns Shay.

Însă nu era ceva nou; toate fetele cu care am fost în ultimii doi ani se arătaseră extrem de geloase pe relația mea cu Alyssa. A adăugat:

— Pun pariu că te culci cu ea.

— Da.

Asta era prima minciună. Alyssa nu era o ușuratică, iar dacă ar fi fost, nu ar fi cedat față de mine. Avea standarde pe care eu nu le întruneam. Și, în același timp, eu aveam niște standarde pentru relațiile Alyssei, conform cărora niciun tip nu s-ar fi calificat să fie cu ea. Merita ce era mai bun în lume, iar majoritatea persoanelor din localitatea True Falls, Wisconsin, puteau oferi doar firimituri.

— Pun pariu că ea e motivul pentru care te desparti de mine.

— Da, este.

Asta era a doua minciună. Îmi făceam propriile alegeri, însă Alyssa mă susținuse mereu, indiferent de situație. De fiecare dată însă îmi spunea părerea ei și, în toate relațiile mele, mă anunța dacă greșeam. Uneori era dureros de sinceră.

— N-o să fie niciodată cu tine. E o fată bună, iar tu ești un măgar! a strigat Shay.

— Ai dreptate!

Ăsta era primul adevăr.

Alyssa era o fată bună, iar eu eram băiatul care n-avea nicio șansă s-o numească vreodată a lui. Chiar dacă uneori mă uitam la părul ei blond, ondulat, ciufulit, iar mintea mea începea să zburde la cum ar fi s-o apropii de mine și

să-i gust ușor buzele. Poate că, într-o altă lume, aș fi fost demn de ea. Poate dacă nu m-aș fi ratat încă din copilărie și aș fi avut o existență pusă la punct, aș fi intrat la facultate și aș fi avut o carieră, ceva cu care să mă mândresc. Apoi aș fi putut s-o invit în oraș și s-o duc la cine știe ce restaurant drăguț, să-i spun să comande ce vrea din meniu, pentru că banii nu erau o problemă.

I-aș fi putut spune cum îi zâmbesc mereu ochii albaștri, chiar și când se încruntă, și că îmi place cum își mestecă gulerul de la tricouri când e îngrijorată sau se plictisește.

Aș fi putut fi demn de a fi iubit, iar ea, la rândul ei, mi-ar fi dat voie s-o iubesc.

Poate într-o altă lume. Dar nu aveam decât coordonatele din prezent, în care Alyssa era cea mai bună prietenă a meu.

Eram destul de norocos să o am în forma aceea.

— Ai spus că mă iubești! plângea Shay, lăsând să-i curgă lacrimile pe obraji.

De când plângea oare? Se pricepea la plâns, nu glumă.

M-am uitat cu atenție la fața ei, în timp ce îmi vâram mâinile în buzunarele blugilor. Fir-ar să fie! Arăta vraiste. Era încă puțin euforică de la iarba fumată mai devreme, iar machiajul i se întinsese pe toată fața.

— N-am spus asta, Shay.

— Ba da, ai zis-o de mai multe ori! s-a jurat ea.

— Invenezi.

Aș fi fost în stare să merg pe firul amintirilor ca să văd dacă, la un moment dat, mi-au scăpat acele cuvinte, dar știam că nu e cazul. Nu iubeam. Abia dacă simpatizam alte persoane. Mi-am trecut degetele pe la tâmple. Shay chiar trebuia să se urce în mașină și să plece cât mai departe.

— Nu sunt proastă, Logan! Știi ce ai spus.

Era foarte sigură că o iubeam. Ceea ce, per ansamblu, era foarte trist.

A continuat:

— Ai spus-o chiar în seara asta, ceva mai devreme, mai știi? Ai zis că mă iubești al naibii de tare.

Acum seara, mai devreme?